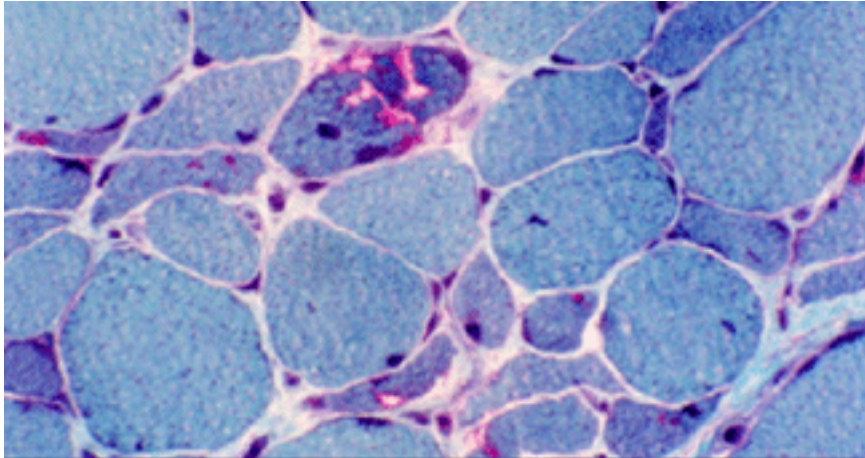

El paper dels anticossos a les miopaties

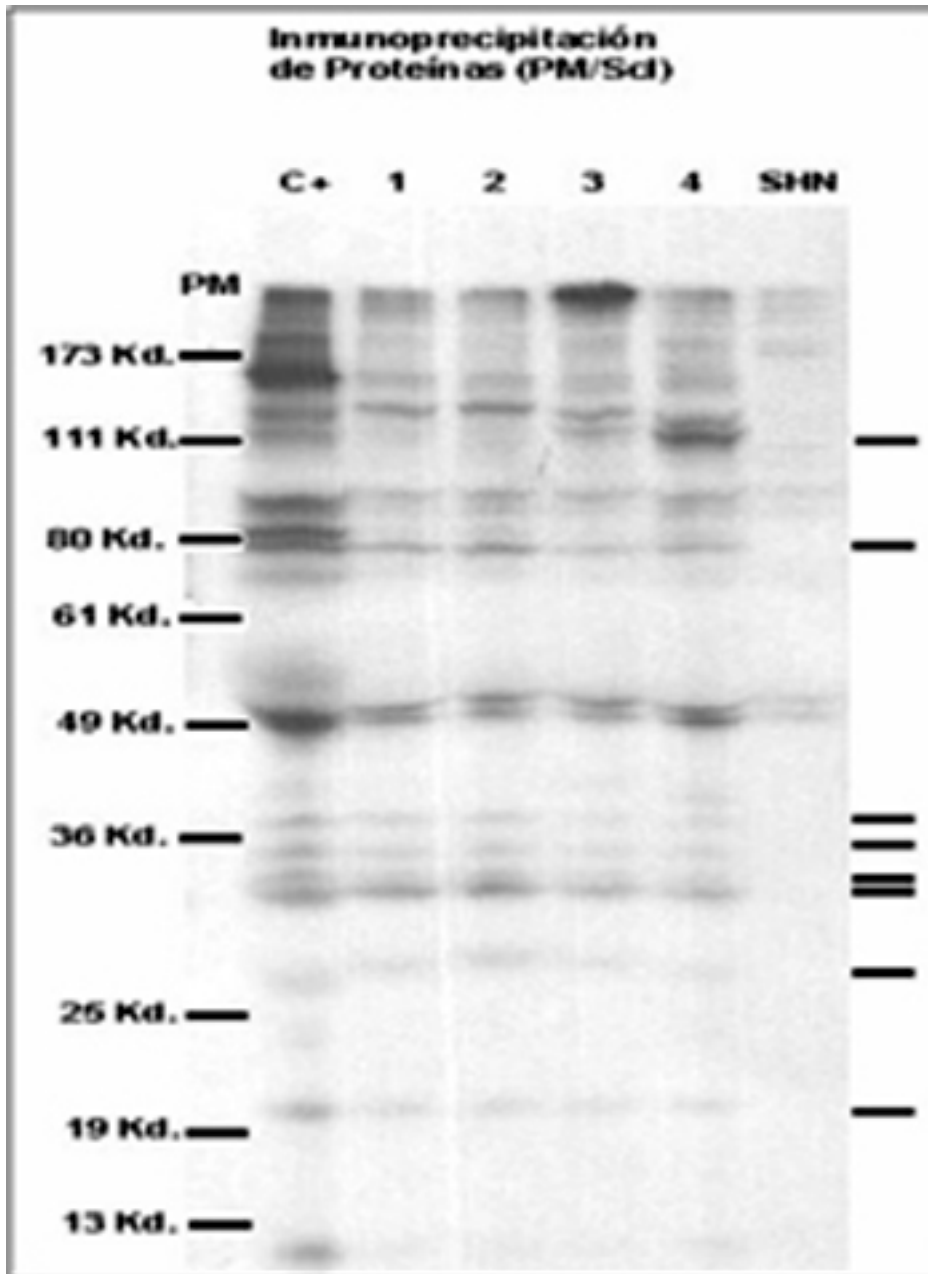
04/2007 - **Medicina i Salut.** Les malalties autoimmunes són aquelles en les que es produeix una agressió incontrolada de les nostres pròpies estructures degut a un error del sistema immunològic que les reconeix com a estranyes. Existeix un debat a la comunitat mèdica sobre si els autoanticossos que apareixen a les malalties autoimmunes juguen un autèntic paper lesiu o són merament marcadors diagnòstics de determinades malalties. En aquest estudi s'analitza la freqüència dels diferents autoanticossos que apareixen en una de les malalties autoimmunes més rares, les miositis o miopaties inflamatòries.

Existeix un debat a la comunitat mèdica sobre si els anticossos que apareixen a les malalties autoimmunes juguen un autèntic paper lesiu o són merament marcadors diagnòstics de determinades malalties. Considerem autoimmunes les malalties en les quals es produeix una agressió incontrolada de les nostres pròpies estructures a causa d'un error del sistema immunològic que les reconeix com a estranyes. Cadascuna d'aquestes malalties autoimmunes té els seus propis anticossos, que ajudem al diagnòstic i afavoreixen la seva diferenciació clínica, no sempre fàcil. Així, els anticossos anti-DNA són típics en els pacients amb lupus, els anticossos anti-Sc170 propis de la esclerodèrmia, i els anticossos enfront del citoplasma del neutròfil són marcadors d'algunes vasculitis.

En aquest estudi s'analitza la freqüència dels diferents anticossos que apareixen en una de les malalties autoimmunes més rares, les miositis o miopaties inflamatòries. Alguns dels anticossos estudiats són tan característics d'aquestes malalties que, per ells mateixos, ajuden a la seva classificació, són els denominats anticossos específics de miositis (anti-sintetasa, anti-SRP i anti-Mi-2). Uns altres, per contra, acompanyen amb freqüència aquestes malalties, però també es troben en altres malalties autoimmunes, i es coneixen com a anticossos associats a les miositis (anti-Ro i anti-La, anti-PM/Scl, anti-Ku i altres). A més de la seva utilitat diagnòstica, tenen també un cert valor predictiu ja que algunes de les manifestacions clíniques pròpies d'aquestes malalties es relacionen específicament amb alguns d'aquests anticossos.

És el cas de l'afectació pulmonar en forma de fibrosi del pulmó, el marcador diagnòstic del qual més específic és l'anticòs anti-Jo-1 que és un tipus d'anticòs dirigit contra l'àcid ribonucleic de transferència i el seu aminoàcid corresponent (anti-histidil-tRNA o anti-sintetasa), estructures de la maquinària cel·lular que intervé en la síntesi proteica. La lesió del cor en forma de miocarditis també es veu amb més freqüència en pacients amb anticossos anti-SRP, i aquells que són positius per a l'anticòs anti-El meu-2 són els que tenen un patró cutani més florit amb lesions pròpies d'aquesta malaltia, com l'exantema palpebral de color lila que recorda l'heliotropi o les pàpules de Gottron en els artells. (Veure Figura 1)

La utilitat clínica d'aquests diferents anticossos sembla confirmar-se en l'atenció a pacients amb miopatia inflamatòria del nostre entorn, per la qual cosa ha de considerar-se una eina diagnòstica útil en l'atenció als malalts amb miopatia inflamatòria.

Albert Selva-O'Callaghan

Departament de Medicina

Unitat Docent Hospital Vall d'Hebron Universitat Autònoma de Barcelona

Selva-O'Callaghan, A; Labrador-Horrillo, M; Solans-Laque, R; Simeon-Aznar, CP; Martinez-Gomez, X; Vilardell-Tarres, M. ARTHRITIS & RHEUMATISM-ARTHRITIS CARE & RESEARCH, 55 (5): 791-798 OCT 15 2006.